

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 345. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064654688/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Svensk og Engelsk sang han nu, lænet over Bordet på sine vældige Arme, en britisk Sang til Värmlands Lucia. O ja, ej blot »Bjærgets, ej blot de, men hele Jorden, alle Aldre pristede hende, *deres* Lucia!

Hjemme på Idets Boghylde stod Fader Lloyds: »Jaktnöien i Sverige och Norge» og Søn Anderssons: »Lake Ngami» Side om Side.

Og her i Karolinernes gamle Spisesal – Steffan rejste sig – her tændte Lucias Krone Petter v. Utfåls blussende Fjæs under Grev Jobs dødblege Ansigt. Og sang de af Latter, Juleøl og Svinefædt skumrende Læber ikke samme Sang som de af Sårfeber og Mareridt fortrakne deroppe i Lorenz Paaschs mørke Lærred: Jærnets Hymne, den Frikøbtes som Ofrets!

O jo, Märta Moll, du læste af Biblen over mit Sygeleje om det Abrahams Taffel, hvorom Slægter skal samles fra Øst og Vest. Se, jeg har fundet det: vort Nu!

Ti som Israels Børn sidder vi i Jærnets Allerhelligste, ej i dets Forgårde: Seklernes Stue og Savoiaxhyttens Ovne og Fattighus, ej blandt dets Profane: Krigere og Trælle, men blandt de indviede: Ypperstepræsterne, bag Forhænget, hvor Guds Ansigt ses og forstås!

Denne Boligs Indskrift: »Ille terrarum mihi praeter omnes angulus ridet», nu fatter jeg den! Se se, vor Krog af Verden, vort Nu af Evigheden ler! Se Fernebo, Landet hinsides Ægyptens Jærnovne, hinsides Ørkenens Krige og Hunger, hinsides Lovens Sinai, det forjættede Land, er nået!

Stort Kvæg og småt Kvæg er ofret, Fædrene faldne, og deres Fjenders Børn, alle som ikke er af Valloniet, gjort arbejdspligtige! Jærnets Lov er sket Fyldest, nu opfyldes dets Evangelium, Brabanterfolkets Forfatning: »Joyeuse entrées, som Farbroder en Gang svor at sætte i Musik, at Folket skulde danse det skønne Navn til Ære!

På store Stene, på hellige Stene stod Guds Hus betrygget!

Men Märta Moll, hvor kunde Moses', hvor kunde Davids Slægt dele det med ham?

Agtede de, der bar ham gennem Hav af Blod og Ørk af Skove hid til Fernebo, den Gud, som de vandrede med genem Sekler, og de Slægter, som de bragte ham til Offer, så ringe, at de mente, hans Hjem var : Ovne, på Valpladser og ved Dødslejer? at han var de Trælendes og de Faldendes Gud? at Hænder, røde af Rust og Blod, kunde drage Tæppet fra hans Smil: »Det er fuldbragt!»? Kendte de